

Jernbanen i de korte Dage, det er ved Vintertide, og naar jeg skal betale dyrt for Ophold og Logi. Jeg tror, der vil blive en Mængde Tilfælde — jeg haaber paa, at der bliver meget Arbejde, som de paagældende kan faa, hvis de kan være tjente med det —, hvór Arbejdsløsheds-kasserne, naar de ifølge Loven faar Meddelelse om, at den vedkommende ikke har villet overtage et saadant Arbejde, kan blive stillet overfor en Afgørelse af, om det er med Rette, at den paagældende har sagt Nej til at tage Arbejde eller ikke. Jeg vil gerne, at Arbejdsløsheds-kasserne skal staa saa gunstigt som muligt i den almindelige Befolknings Øjne. Jeg tror, jeg tør sige, at jeg ved alle de Lejligheder, hvor det har været muligt, har bidraget mit til at give den almindelige Befolkning den rigtige Forstaaelse af, hvor ypperligt det er, at Arbejderne sikrer sig ved Arbejdsløsheds-kasser. Men nægtes kan det ikke, at der i mange Kredse hersker en forkert Opfattelse af, hvad Arbejdsløshedsforsikring betyder. Det vilde gøre mig meget ondt, og det vilde være til Skade for denne Forsikrings Fremgang i sin Almindelighed, om der, jeg kan godt sige, blot skulde komme et eneste Tilfælde, hvor man kunde sige: Den Mand kunde godt have faaet Arbejde i den Skov eller ved det Jernbaneanlæg, men han har ikke taget det, fordi han mente, at han kunde ikke være tjent dermed, han vilde blive daarligere stillet, end hvis han fik sin Understøttelse. Man vil opfatte det, som om det dog er for galt, at Folk kan faa Understøttelser saa store, at de ikke kan være tjente med at gaa i Arbejde. Derfor er det nødvendigt, at der bliver truffet en Ordning, inden disse Tilfælde kommer til at foreligge, af hvilke der ellers vil komme til at foreligge en Mængde. Det kan gøre ubodelig Skade, hvis det Gang paa Gang kommer frem i Bladene, at der gaar saa og saa mange arbejdsløse, der ikke vil tage Arbejde. Derfor beklager jeg, at man ikke i Udvalget kunde naa til en Ordning. Jeg vil dog haabe, det maa kunne lykkes at finde en Ordning, saa at de vedkommende ved, inden de skal ud paa Arbejde, at de kan faa saa og saa megen Understøttelse til Familien, naar de tager Arbejde andetsteds. Siger de saa Nej, har jeg ikke stor Medlidenhed med dem, men det er for Resten min Erfaring, at de ikke siger Nej.

Der blev af den ærede Ordfører sagt, som det ogsaa er rigtigt, at Ministeren har ment, at for saa vidt angaar Arbejde

i Statsskovene, vilde denne Sag ikke voldsomt store Vanskeligheder. Jeg vil haabe det. Men de Erfaringer, jeg har, bekræfter ikke helt Ministerens Udsagn. Det kan dog være, at det kan gaa lettere til Vinter end sidste Sommer. Da mødte vi nemlig Gang efter Gang Vanskeligheder. Statsskovenes Tjenestemænd, Skovriderne og Skovfogderne og Statsskovdirektøren, henviste til det vanskelige, der laa i, at de Folk, der nu skulde arbejde i Skovene, nødvendigvis maatte arbejde sammen med Folk, der var vant til Arbejde der, ellers kunde de ikke komme ind i det. Det kunde endog være farligt for dem at arbejde, naar de ikke var sammen med Folk, der havde nøjere Kendskab til, hvorledes man fælder et Træ. Men det at give nogle af dem, der arbejder sammen i et Hold, mere end de andre i samme Hold, er meget vanskeligt, man kan næsten sige umuligt. I Holdene arbejder kun 3—4, meget ofte endog ikke mere end 2 sammen. Den ene kan da være en gammel prøvet Skovarbejder, medens den anden er ukendt med Arbejdet og skal oplæres. Den ene forstaaer at passe Værktøjet, kan slibe en Økse og file en Sav, medens den anden ikke kan det. Da kan det komme til at se lidt underligt ud, om han, der i alt Fald i de første Uger skal staa i Lære, skal have mere for sit Arbejde end den, der er vant dertil, men som bor paa Stedet og derfor ikke har de Udgifter til Kost og Bolig, som den, der kommer andetsteds fra, nødvendigvis maa have; denne maa betale dyrt derfor, samtidig med at han skal sende Penge til sin Familie i Hjemstavskommunen. De Vanskeligheder havde vi allerede sidste Sommer. Vi kom over dem ved megen Velvillie baade fra Skovdirektoratet og de paagældende Arbejdere, der skulde arbejde sammen med de nye. Vi havde nemlig Repræsentanter for dem inde til Forhandling i Arbejdsanvisningsdirektoratet, og naar man havde forklaret dem Nødvendigheden af,

Rettelse.

Sp. 299—300, L. 1—2 f. n. og L. 1—5 f. o.: „Hvis man nu af en tilsyneladende Merindtægt, som har vist sig atter at forsvinde under Standsningen, for at man kunde dække Tabene under denne og lønne Funktionærer o. s. v., tager dette til Statskassen, tilføjer man“ o. s. v., læs: Hvis man nu af en tilsyneladende Merindtægt, som vist atter vil forsvinde under Standsningen, naar man skal dække Tabene under denne og lønne Funktionærer o. s. v., tager en stor Part til Statskassen, tilføjer man o. s. v.